

Viimeinen Sielu Jumalan Valosta

Horna

Kun liekit ja löyhkä
Palavasta lihasta
Nousevat ylle taivaan
Savusta ja tuhkasta...
Kun Helvetin uusi aika
Päällä maan on rakentanut
Valtakunnan meille ja itselleen
Jumalan valon viimeinenkin sielu
On tapettu Pimeyden kylmyyteen.

Lumeen hautautuneiden laaksojen
Yksinäisyyttä ei enää ole,
Vaikka maillanne ei elämä hallitsekaan.

Kaksitoista ja kolme
Seurana hiljaisuudelle
Jäätyneinä yön pakkasasteista
Muistomerkkeinä aution erämaan
Kunnes Tuomiopäivänä tanner hukkuu
Vihan mustaan tuleen.

Tuolloin ennen iloisen Kahdentoista
Lumen ja jään hautaamat sielut
Palavat soihtuina pohjoisessa,
Yllä mahtavien metsien ja maan.
Ja kolmen ennen myötätuntoisen
Silmiin palaa elämän pilke,
Saatanan julmasta mahdista,
Jotta he näkevät tuhonsa
Tuntevat tuskan uudelleen
(Ja muistavat Kuoleman maan)
Ruokkien meitä ihmis-pelolla.